

сако и жълтеникави панталони, която имала нещо демонично в себе си. Бронзовото му лице било обградено с черна като гарван брада във вид на гердан, което оставяла открити големите му кървави устни; очите, със същите вежди като на сестрата на бандитите, ала прекалено гъсти, имали едра зеница и бялото им било със синкав отсенък.

"Загубен съм" – си помислил господин Антонио, ала не се престо-рил дори че се усмихва, за да прикрие силата си. Накарал човека да влезе и забелязал, че той, въпреки едрата си снага, вървял леко и тихо като елен: големите му крака били обути в цървули, навървени върху шаечни навои: обувки на човек, свикнал скришно да бяга и за няколко часа да се отдалечава от мястото на престъплението, като по този начин си доставя безпогрешно алиби.

"Този нощес ще ме удуши", си помислил господин Антонио; все пак го поканва в гостната стая, кара го да седне на почетното място пред масата, ала не бърза да го почерпи, за да му покаже своята самоувереност.

Още преди да го попитат, мъжът почва да говори: гласът му е нисък и спокоен; думите бавни, предпазливи. И веднага господин Антонио си отдъхва: защото у човека всичко, дори окото може да лъже; но гласът никога, дори и когато искаме да го прикрием. А гласът на тоя мъж, който приличал на някакъв циклоп, слязъл от скалистите планини, за да повали нещо, което не му е по угодата, бил глас на мъдрец. Работата се касала за даването под наем на гората с жълди на двамата бандити. Той не казал, че им е ятак, дори съучастник, който е все още на свобода защото е бил твърде хитър и предпазлив, за да не се остави да го открият; той разправял, че е техен приятел, защото нещастниците все пак заслужават да имат приятели, сред толкова неприятели, които ги преследват както ловецът дивата свиня, виновни само за това, че бранят гордата си независимост: тия врагове стигали до там, че пречели на двамата братя да пасат стадата си овци и свини в земите на свободните хора; затова господин Антонио бил помолен да се смили над животните и техните господари.